Twitter Thread by Elis Bektaš

Elis Bektaš
@elisbektas

Legenda o sivom i crnom vuku

Kad sam bio posve sitno dijete od vlaši■kih sam ■obana ■uo da imaju sivi i crni vuk. Oni su ih tako razaznavali ali ne po bojama ve■ po njihovoj ■udi. Sivi u■e u tor pa tiho prikolje jedno šilježe i odvu■e ga da se ostale ovce ne prepadnu. Crni vuk

u■e i pokolje sve šta stigne, raš■evrta malo utrobe od jedne ovce i ode da negdje drugo ■ini isti zulum.
Ja sam još u toj nevinoj djetinjoj dobi slutio da ta pri■a ima neku strašnu a posve istinitu pouku ali je nisam shvatio sve dok se nisam po■eo smucati po glavnim gradovima

poput Sarajeva i Beograda i Prištine ali vam tu pouku ne■u kazati jer mi ne■ete vjerovati a i da mi povjerujete opet ništa s njom u■initi ne možete i zato ne■u da se sutra govori unaokolo eno nam Kepi tovari beskorisne pouke na grba■u.
Al zato ■u vam ispri■ati kako je legenda o

sivom i crnom vuku još jednom uskrsla u mom životu i to u onoj bezbrižnoj mladena■koj dobi kad nam se sve osim škole ■ini nekako uzvišeno i vrjedno truda. Odem na Vlaši■ sa nekim svojim ahbabima da gore do■ekamo novu godinu a staru da strmeknemo niz Paklarevo pa gore upoznamo

nekakvo simpati■no društvance iz Splita sa■injeno od bu■nih i vedrih mladi■a i kao Severina simpati■nih ali još ljepših djevojaka tek nešto starijih od nas. Nave■e smo pili neko kuhano vino i razgovarali o temama o kojima su mladi u socijalizmu ina■e razgovarali.
U želji da

nekako kompenziram zaostatak u godinama i da nekako privu■em pažnju zgo■ušnih Spli■anki ja odlu■ih da se pravim pametan i da im pri■am istinite pri■e iz Zenice koje sam za tu priliku izmislio. Pošto one nisu baš razumijevale pri■e iz nekad uzavrelog a tad ve■ ukislog grada ja

odlu■ih da im ispripovijedam drevnu legendu vlaši■kih ■obana o sivom i crnom vuku koji se ne razlikuju po boji ve■ po svojoj ■udi. To je bila mudra odluka jer je ta pri■a privukla pažnju Spli■anki koje su evo ovako raširile o■i baš kao da se plaše da ■e odnekud isko■iti crni vuk

i poklat ih ko šilježad. Onda je jedna Spli■anka upitala
- A jel mogu■e uo■iti razliku izme■u sivog i crnog vuka prije no što na■ine pokolj nevinih?
Ja nisam znao odgovor na to pitanje i taman sam po■eo smišljat neku laž a jedan me ahbab, koji je ve■ tad pokazivao sklonost ka

nacionalizmu i drugim štetnim društvenim pojavama, prete■e kazavši
- Jest mogu■e. Sivi vuk je osune■en a crni nije
Ja pretrnuh od stida što on govori takve stvari pred djevojkama iz Splita a bi■e i da sam se zacrvenio samo što se to u polumraku Vlaši■ke kolibe nije moglo uo■iti.

Onda sam rekao ovom svom ahbabu
- Bolan nebio kako te nije stid govorit takve stvari pred djevojkama?
Ja sam mislio da ■e on kazati samo nešto kratko i neodre■eno ali pošto ga je samotok ve■ bio uzeo pod svoju vlast moj se ahbab, koji je ve■ tada bio pomalo nacionalist, nakašlja

pa ovako kaza
- Što bi me bilo stid? Ovaj je odgovor položeno sjeme asocijativnog niza koji ■e probeharat i svoje slatke plodove dat u budu■nosti.
Ja mu taman krenuh kazat da bi trebao ostaviti samotok i oti■i da prilegne jer više ne zna šta pri■a kadli ga jedna zgo■ušna

Spli■anka upita
- A kakav je to asocijativni niz i kakvi su to plodovi što ■e se brati sa njegovih grana?
Moj ahbab se nekako proleterski nasmiješi i ovako joj re■e
- Pa evo ovako, kad neka od vas nekad u budu■nosti bude vidjela osune■enu alatku iz njene ■e podsvijesti odmah

poletjet radosni uzvik - evo mog sivog vuka! Pa se nešto mislim, možda se i meni posre■i da nekad u budu■nosti budem taj sivi vuk gdjegod u Zaostrogu ili u Trogiru
Ja sam do tada mislio da se alatke ne smiju spominjati pred djevojkama jer se tako vrije■a njihova imanentna ■ednost

i ne mogu vam opisati kakva se sjenka prevukla preko moje bezbrižne mladena■ke duše kad sam shvatio da se zgo■ušne Spli■anke kiko■u i gledaju ovog mog ahbaba sa nekakvim odbljeskom u o■ima. To je bio jedan od prvih a svakako i jedan od najja■ih fenomenoloških i iskustvenih

zemljotresa u mom životu ■ije sam posljedice još dugo otklanjao.
No te ve■eri ni moj ahbab ni ja nismo se okoristili njegovom domišljatom drsko■u jer su njega ve■ naredne dvije ■aše samotoka poslale na spavanje a ja sam bio neupotrebljiv uprkos sokovima koji su tekli kroz moje

tijelo poput gorske bujice jer jednostavno nisam znao šta se radi sa djevojkama koje su pokazale nagovještaj da baš i nisu ■edne kao što sam ja vjerovao.
Idu■e godine moj ahbab i ja smo otišli u rat umjesto u Zaostrog ili Trogir tako da nije bilo prilike da uzberemo barem po

jedan slasni plod sa asocijativnog niza što ga je on zasadio te bajkovite vlaši■ke no■i ali ja nisam žalio zbog toga. Ili možda jesam ali se više ne sje■am toga no danas zasigurno više ne žalim.
Nemam kad žaliti jer nastojim izbje■ plodove koji padaju sa nekih drugih

asocijativnih nizova i ženske i muške ■eljadi, da me ne pogode u glavu što ni u kom slu■aju ne bi bilo ugodno jer ti plodovi nisu slasni, so■ni i mesnati ve■ su više nako ko kokos al povelik. A Allah najbolje zna.